

får en proces, hvor man først spørger lærerne og de øvrige ansatte, hvordan de mener at man kan sikre et fællesløft, også sådan at man sikrer de enkelte institutioners særpræg.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg fik ikke tid til at svare på det spørgsmål i første omgang, men jeg kan bekræfte, at det er min opfattelse, at det er vores opfattelse, at skal man kvalitetsudvikle, kan det jo gøres i mange retninger og med mange dimensioner, men en forudsætning for, at der kommer god undervisning, kvalitet i undervisningen, er, at vi har nogle dygtige og velkvalificerede lærere, som også inddrages i processen, sådan som hr. Søren Kolstrup efterlyser.

Det er helt oplagt for mig, for hvis ikke man har det, får man heller ikke det rigtige miljø, det rigtige arbejdsmiljø eller forskningsmiljø eller uddannelsesmiljø, eller hvad man nu vil kalde det. Et godt samarbejde er selvfølgelig et samarbejde, hvor parterne spiller med alle sammen. Og jeg vil opfatte det sådan, at enhver leder, der vil være leder for en institution, ikke vil kunne komme nogen vegne, medmindre han også inddrager de ansatte i processen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg takker for svaret, og jeg forstår det derhen, at den proces, vi har oplevet f.eks. i forbindelse med fusioneringen af en lang række institutioner i Sønderjylland, så ikke vil blive gentaget. For dér var der netop en proces, der gik efter en masterplan, og hvor det var den stærke ledelse, der havde sin plan uden at involvere den levende del af institutionerne, altså de ansatte og de studerende.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Hanne Severinsen som ordfører.

Hanne Severinsen (V):

Før vi går i gang med at ændre de videregående uddannelsers struktur, burde vi selvfølgelig starte med at spørge: Hvad er problemet?

Det lette svar ville være, at vi har for mange institutioner, især når vi sammenligner med udlandet, men en reduktion af antallet kan vel næppe være et mål i sig selv.

Nogle vil mene, at vi har for små institutioner, men der er ikke noget bevis for, at jo større institutioner, des bedre.

Jeg tror, vi kommer mere på sporet, hvis vi starter med at sætte spørgsmålstegn ved den danske tradition med at have uddannelsesinstitutioner for bestemte uddannelser isoleret fra andre. Det indebærer en risiko for, at man lever i sin egen faglige verden, hvor virkeligheden er, at man bagefter skal ud at samarbejde med andre faggrupper.

Det andet hovedproblem er den tiltagende geografiske skævhed. Relativt flere og flere får en videregående uddannelse, og som udviklingen går i øjeblikket, trækkes landet skævt, og det forvrider erhvervsstrukturen på længere sigt.

Denne dobbelte opgave kan vi løse ved at styrke de regionale videregående uddannelser og stimulere deres samarbejde, så de bliver tiltrækkende og derfor søges af de unge.

Men hovedoverskriften må dog først og fremmest være: Hvordan sikrer vi os den bedste kvalitet? Hvordan sikrer vi os, at vi står mål med udlandet? Og hvordan sikrer vi os, at vi til stadighed fornyr og fremtidssikrer de videregående uddannelser?

Efter den daværende regerings udspil om det 21. århundredes uddannelsesstruktur sidste år kunne man frygte en debat præget af lysten til ordneleg, en lyst, der griber politikere og planlæggere, når de skal prøve at få en uddannelsesstruktur til at tage sig logisk ud. Men et sådant forsøg på »Ordnung muss sein« er altid farligt, når man rent faktisk har en historisk betinget mangfoldighed, der i al sin ubegribelighed nu engang eksisterer.

Det var sikkert et held, at vi sidste år på grund af valget ikke fik en debat, der låste Folketinget fast. Dermed nåede virkeligheden at komme eventuelle masterplaner i forkøbet, fordi vi nu i mellemtiden har set de mange lokale og regionale initiativer.

Man kan også sige, at på den måde var sidste års redegørelse et nyttigt slag i bolledejen, og jeg håber, at vi her i Folketinget kan blive enige om, at herefter gælder det om at få de mange blomster til at blomstre.

Jeg vil gerne rose regeringen for, at der i denne redegørelse tages udgangspunkt i disse mange lokale og regionale initiativer, og at man så i øvrigt lader snusfornuften råde og prøver at få de forhåndenværende søm til at sammen-tømre nogle bedre og mere spændende institutioner.